

ת"פ 20146/03/22 - מדינת ישראל, באמצעות תביעות מרכז - שלוחת נתניה נגד א.מ.

בית משפט השלום בנתניה
ת"פ 20146-03-22 מדינת ישראל נ' מ'

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות מרכז - שלוחת נתניה

נגד

הנאשם: א.מ.

בשם המאשימה: עו"ד מור מלכה

בשם הנאשם: עו"ד מירון רוזנטל

גזר דין

עוד אנו בעיצומו של חודש המאבק הבינלאומי באלימות כלפי נשים, והנה לפנינו דוגמא מוחשית, אחת מני רבות ורעות. עסקינן בנאשם צעיר יחסית, כבן 35, נורמטיבי לכאורה (ללא הרשעות קודמות), אשר במהלך פרק זמן בן כשנתיים, ממועד סמוך לאחר נישואיו למתלוננת ועד לתלונתה במשטרה ומעצרו, תקף אותה, איים עליה, השפילה עד עפר בדרכים מגוונות ויצירתיות, פרי מוחו הקודח, עד שלבסוף הסב לה חבלות פיזיות. כפי שיובא להלן, הנזק הפיזי שנגרם למתלוננת אינו גבוה, אך נתון זה מאבד ממשמעותו לנוכח עוצמת הפגיעה הנפשית במתלוננת, הסבל המתמשך שנאלצה לחוות במחיצתו של הנאשם, האימה התמידית והסכנה מפני המשך פגיעה כתוצאה מהתפרצויותיו. על אלו יש להוסיף את האופן השתלטני, הדורסני והמבטל בו נהג הנאשם במתלוננת, משל הייתה קניינו, אסקופה נדרסת, נעדרת זכויות, ונתונה כל כולה לגחמותיו. ברצותו - תהיה; ברצותו - אבודה.

אומר כבר בפתח גזר הדין, ובפה מלא - בית המשפט, כחלק ממערכת אכיפת החוק, מגויס למלחמה בלתי מתפשרת באלימות, שאחד ממאפייניה הבולטים והקשים מתבטא באלימות כנגד נשים. בית המשפט מתייחס לתפקידו בחרדת קודש, וככזה מחויב, הן כאמירה נורמטיבית ובוודאי לנוכח הוראות המחוקק, להעניש בחומרה גברים אלימים

עמוד 1

ולהגן על נפגעות העבירה ועל החברה כולה מפני פגיעתם של אלו. אין בדבריי ללמד שבית המשפט מתעלם, חלילה, מנסיבות העומדות לטובתו של הנאשם, אך באיזון האינטרסים מקבלות אלו משקל נמוך אל מול החובה להשיב לעבריין כגמולו (עקרון ההלימה), להרתיע אותו ואחרים כמותו, לגבות את המתלוננת ולהגן עליה מפניו.

כתבי האישום

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בהסדר דינוי ללא הסכמות לעונש, בשני כתבי אישום מתוקנים בעבירות אלימות, מרביתן כלפי בת זוגו ואם בנו הפעוט (להלן: המתלוננת). לבקשתו הופנה הנאשם לקבלת תסקיר מבחן בעודו נתון במעצר.

ת"פ 20146-03-22 (להלן: התיק העיקרי)

אישום מס' 1: במועד הרלוונטי לאישום זה התגוררה המתלוננת עם בנה התינוק (כבן שנה) בבית אמו של הנאשם ב-3.3.22. בשעה 9:00 לערך שכבה המתלוננת במיטתה. הנאשם הניח את התינוק על המתלוננת, אך זו ביקשה כי יניחו על הרצפה בסמוך אליה, מאחר שלא חשה בטוב, והושיטה את כפות ידיה לפנים ונגעה בראשו של הנאשם. בתגובה אמר לה הנאשם: "את הרבצת לי בת זונה", ואילו המתלוננת השיבה כי לא הרביצה לו, וביקשה ממנו להניח לה. המתלוננת הלכה לכיוון הסלון, והנאשם לקח את בנם והלך בעקבותיה. בהמשך פנתה לחדר השירותים, וכשיצאה ממנו זרק לעברה הנאשם שני פמוטי זכוכית שלא פגעו בה, נפלו לארץ ונשברו. הנאשם הורה למתלוננת לא לבוא לסלון וללכת לחדר.

בחלוף כ-10 דקות ביקשה המתלוננת לקחת את בנם וניגשה לסלון. אז תפס אותה הנאשם בידיים, הפיל אותה ארצה, והכה בה באגרופים ובעיטות בבטנה, גבה, רגליה ופניה, כל זאת בנוכחות בנם הפעוט. המתלוננת ניסתה להימלט בכיוון חדר השינה, אך הנאשם תפס אותה בידיו, ומשך אותה בשערות ראשה לסלון, שם הניף כיסא והיכה בה באמצעותו שלוש פעמים, כל זאת תוך שאיים עליה: "יא בת זונה את צריכה לחזור לאיראן עם הבן שלך. אני אהרוג אותך". כתוצאה ממעשי האלימות של הנאשם נחבלה המתלוננת בהמטומות ברגליה, שריטות בידיה ונתלשו שערות ראשה.

המתלוננת פתחה את דלת הבית, דפקה בדלתם של שכניה עו' ונ' (בצוותא: השכנים), והפצירה בהם לגשת לבית, להביא את בנה הפעוט שמצוי בסכנה. השכנים ניגשו לבית והבחינו בנאשם כשהוא מחזיק בתינוק. לאחר שנכנסו לביתו זינק הנאשם לעבר השכנים, היכה את ע' בידו ואת נ' בפניה באגרופו.

הנאשם נעצר על ידי שוטרים ונלקח לתחנת משטרת נ-.... בעודו ממתין לחקירה ביקש הנאשם מהחוקר ש.א. (להלן: החוקר) להסיר את האזיקים, והלה סירב. החוקר ביקש להושיב את הנאשם ותפס בידיו, אלא שהנאשם סירב

לשבת, דחף את החוקר בידיו, שרט אותו באמצעות האזיקים בידו ובצווארו, והיכה בו מספר פעמים באמצעות האזיקים. כתוצאה מכך נגרמו לחוקר חבלות בדמות שפשוף בפרק כף היד ואדמומיות בצוואר, וחולצתו נקרעה.

בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג, לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); תקיפה (2 עבירות), לפי סעיף 379 לחוק העונשין; תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 273 לחוק העונשין; היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

אישום מס' 2: במועד הרלוונטי לאישום זה התגוררו בני הזוג בביתו של הנאשם ב-----. המתלוננת היה נתונה בחודש השמיני להריונה. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בשעות הבוקר, הלן הנאשם בפני המתלוננת כי זו רוצה להרעילו באמצעות האוכל שהיא מכינה בעבורו, ובעט בה בעודה יושבת על הרצפה. בהמשך "הפציר" בה הנאשם (כך במקור) לשבת על הרצפה במשך שעה-שעה וחצי לערך, ולא איפשר לה לזוז. אז נטל צלחת עם אורז, עדשים ופסטה בלתי מבושלת, ודרש ממנה לאכול זאת. בהמשך שפך הנאשם על האוכל נוזל כלים ונוזל רצפות, ודרש ממנה לאכול, אחרת יהרוג אותה, זאת תוך שהצמיד סכין מטבח לגרונה. בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירות איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; תקיפת בן זוג, לפי סעיפים 379 ו-382(ב) (1) לחוק העונשין.

אישום מס' 4: במועד הרלוונטי לאישום זה התגוררו בני הזוג בביתו של הנאשם. מספר שבועות לאחר חתונתם שטפה המתלוננת את המטבח בחומר ניקוי ואקונומיקה. הנאשם יצא מחדר השינה ושאל אותה מנין הריח, וזו השיבה כי מדובר באקונומיקה. בתגובה שאל אם היא רוצה להרעילו, והשליך לעברה ארבעה פסלים שנשברו בסמוך לרגליה. בהמשך נטל את בקבוק האקונומיקה והשליכו מן המרפסת לרחוב. אז פנה הנאשם לחדר השינה, השליך את רכושה של המתלוננת מתוך הארון (בגדים, נעליים, מייבש שיער, מחשב נייד), ואמר לה: "את צריכה לחזור לאיראן, אם לא אני הורג אותך". בהמשך תפס הנאשם את המתלוננת בידה ומשך אותה לכיוון דלת הכניסה של הבית. בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירות תקיפת בן זוג, לפי סעיפים 379 ו-382(ב) (1) לחוק העונשין.

אישום מס' 5: במועד הרלוונטי לאישום זה התגוררו בני הזוג בביתו של הנאשם. מספר שבועות לאחר האירוע המתואר באישום מס' 4, בשעות הלילה, נתגלע ויכוח בין בני הזוג לאחר ששבו מקניות. המתלוננת אמרה לנאשם כי הוא קמצן, והלה בתגובה החל לזרוק כריות. המתלוננת צילמה אותו באמצעות מכשיר הטלפון שלה, והלה בתגובה נטל אותו ממנה, הניח אותו על הרצפה ושבר אותו במכות ברגליו. המתלוננת ניגשה לחדר השינה וסגרה את הדלת, אך הנאשם נכנס אחריה, נטל מגב שהשניים רכשו זה עתה, והיכה באמצעותו בראשה בעוד זו מגינה על פניה. תוך כדי כך אמר הנאשם למתלוננת: "פה זה הדירה שלי, את לא שילמת אפילו שקל לדירה שלי, לכן תחזרי לאיראן". מיד לאחר מכן גירש הנאשם את המתלוננת מהבית. בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירות היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; תקיפת בן זוג, לפי סעיפים 379 ו-382(ב) (1) לחוק העונשין.

אישום מס' 6: במועד הרלוונטי לאישום זה התגוררו בני הזוג בביתו של הנאשם, והמתלוננת הייתה נתונה בחודש השלישי להריונה. במוצאי השבת החלה המתלוננת לשטוף את הבית, הנאשם הורה לה לא לשטוף, וזו השיבה: "אתה לא המפקד שלי, אני רוצה לשטוף את הבית". בתגובה ניסה הנאשם להושיב את המתלוננת בכוח על הרצפה, והיכה

ברגלו בגופה. המתלוננת הלינה בפניו: "אתה משוגע, אני בהריון וזה מסוכן, יכול לפגוע בתינוק", ובתגובה השיב הנאשם: "שימות", וכי התינוק אינו שלו ואיננו רוצה בו. בהמשך אמר הנאשם למתלוננת כי הוא כן המפקד שלה, כי היא צריכה לציית לדבריו, וכי אם לא תעשה כן, יפגע בה. הנאשם מילא דלי מים, שפך אותו בבית, והורה למתלוננת לספוג את המים בסמרטוט. כך עשה שלוש פעמים נוספות. בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירות איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; תקיפת בן זוג, לפי סעיפים 379 ו-382 (ב)(1) לחוק העונשין.

אישום מס' 7: במועד הרלוונטי לאישום זה התגוררה המתלוננת עם בנה הפעוט בבית אמו של הנאשם. כחודש לאחר לידת הבן, בשעות אחר הצהריים, שמעה המתלוננת דפיקות חזקות בדלת הבית והבחינה בנאשם כשהוא עם עיניים אדומות. הלה שאל אותה "איפה הילד שלך", והודיע לה כי התינוק יישן איתה ברחוב, מאחר שהיא בגדה בו וזה איננו הילד שלו. בהמשך לכך היכה אותה הנאשם במכת אגרופ, השליך לעברה קופסת "סימילאק" שפגעה בברכה ותכולתה נשפכה על רצפת המטבח, ואמר למתלוננת כי אם תישאר בבית עוד שנייה, הוא יחתוך אותה. כתוצאה מכך נאלצה המתלוננת לעזוב את הבית עם בנה. בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירות איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; תקיפת בן זוג, לפי סעיפים 379 ו-382 (ב)(1) לחוק העונשין.

ת"פ 29715-08-21 (להלן: התיק המצורף)

מר ע.כ. (להלן: המתלונן) שימש כנציג ועד הבית ברחוב ----- ב-----, מקום בו החזיק הנאשם בחנות לממכר -- ---- (להלן: החנות). ביום 2.7.20 בשעות אחה"צ הגיע המתלונן לשטח הרחוב מחוץ לחנות, על מנת לוודא ביצוע גידור במקום, בשל סיכון של נפילת אבנים מהחנות. הוא עשה כן מכוח תפקידו כנציג ועד הבית, ובהמשך לפנייה שהתקבלה מפקח העירייה. בנסיבות אלה נתגלע ויכוח בין הנאשם לבין המתלונן, במהלכו צעק הנאשם על האחרון, התקרב אליו, הניף ידו לעברו, וקרע סימון שהלה הניח במקום. לאחר שהמתלונן נכנס לחנות, ואף הספיק לצאת ממנה, תקף אותו הנאשם בכך שהכה בידו באמצעות מקל, וגרם לו לחתך שטחי באמת יד ימין. בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

עיקרי תסקיר המבחן

2. הנאשם בן 35, ללא הרשעות קודמות, בגיל 7 עלה לארץ מאיראן עם בני משפחתו. הנאשם השלים 12 שנות לימוד, לא גויס לצה"ל בשל קשיים רגשיים ובעיות גב. מאז סיום לימודיו עובד הנאשם בתחומי מכירות והתקנה בעסק לוויילונות המצוי בבעלות הוריו. עוד ברקע - לפני כ-10 שנים פנה הנאשם לטיפול פסיכיאטרי בשל התפרצות זעם, קיבל טיפול תרופתי, ומאז, לדבריו, מצבו הנפשי יציב ללא צורך במעורבות חיצונית. קצינת המבחן מצאה להפנות לחוות דעת פסיכיאטרית מיום 10.3.22 שהוזמנה בהליך המעצר והוגשה במהלך הטיעונים לעונש (עת/1), ממנה עולה כי הנאשם מוכר למערכת הפסיכיאטרית מפניות בודדות למיון בשל התפרצויות זעם המלוות בהתנהגות תוקפנית ואללימה. הוא לא נתון במעקב פסיכיאטרי ואיננו נוטל טיפול תרופתי, ללא רקע אשפוזי, שולל שימוש בחומרים פסיכואקטיביים. נמצא כי הנאשם כשיר לעמוד לדין, וכי היה שפוי במועד ביצוע העבירות. עוד נמצא כי הנאשם סובל מהפרעת אישיות מצבר B

ומהתפרצויות זעם, ואף הוכר בעבר כמי שסובל מהפרעות חרדה. מכאן הומלץ כי ככל שיידון לעונש מאסר, ישהה במקום בו יוכל לקבל טיפול ומעקב נפשיים. מנתונים שהתקבלו משב"ס עולה כי הנאשם היה נתון במעקב פסיכיאטרי בתחילת מעצרו, על רקע קשיי הסתגלות, אך בהמשך הועבר לאגף מתקדם, שולל רקע אובדני, התמכרותי או נפשי, משולב במדרשה ללא עבירות משמעת, מצוי בקשר מעקבי עם עו"ס האגף סביב תכנים קונקרטיים.

המתלוננת הצעירה מהנאשם בעשר שנים, היא קרובת משפחתו מצד אמו. השניים הכירו עוד כשחיה באיראן, ושמרו על קשר במדיה החברתית במרשתת. בשנת 2019 עלתה המתלוננת לארץ והתגוררה עם הנאשם בבית הוריו. לאחר היכרות בת מספר חודשים נישאו, והיא בת 22. לטענת הנאשם, הוא נישא למתלוננת בניגוד לרצונו, על מנת לרצות את הוריו. בחלוף כשנתיים וחצי התגרשו, כשהם הורים לילד משותף בן כשנה. בכל הנוגע לדינמיקה הזוגית ולהתנהגותו האלימה כלפי המתלוננת (פיזית ומילולית) הודה הנאשם במיוחס לו והביע חרטה באופן פורמלי. הוא טען באופן רפטיבי כי פעל מתוך סערת רגשות וסטריס שהוביל לאובדן שליטה, בין השאר לנוכח נטל האחריות והלחץ מדבר היותו נשוי ובעל משפחה. מעבר לאמירות כלליות אלו, לא עלה בידי הנאשם להסביר את המניעים להתנהגותו. קצינת המבחן התרשמה כי הוא מתייחס פורמלית לעבירות, מתוך הבנה של מצבו המשפטי, אך ללא תובנה באשר להתנהגותו הפוגענית, וללא מידה מספקת של אחריות פנימית על מעשיו ותוצאותיהם. כך גם ביחס לעבירה בכתב האישום המצורף. הנאשם טען כי לא הייתה לו כוונה לפגוע במתלונן, וכי הדבר קרה בטעות, במהלך מתן שירות ללקוחות החנות. ניכר כי נטה לצמצם ולמזער את האירוע ואת חלקו, לצד הצהרות חוזרות של ביטויי צער וחרטה.

קצינת המבחן שוחחה עם המתלוננת בטלפון, על רקע שהייתה של האחרונה במקלט לנשים מוכות, והתארגנותה לחיים עצמאיים כשהיא בגפה וללא מקורות תמיכה. המתלוננת תיארה אירועי אלימות חוזרים, פיזית ומילולית, אשר הסלימו במהלך השנה השניה לנישואיה לנאשם. לדבריה, האלימות לא הייתה צפויה, והייתה קשורה בשינויים במצב רוחו של הנאשם. לעתים תפקד באופן תקין ונהג כשורה בה ובבנם, ולעתים היה שרוי ברוגז ותוקפנות, לא ישן ימים שלמים, לא אכל, לא עבד, הסתובב ברחובות, ואפילו לא זכר את התפרצויותיו האלימות. היא ביקשה להפנות את הנאשם להערכה פסיכיאטרית, אך נתקלה לדבריה בהתנגדות של בני משפחתו. עד האירוע בגינו יצאה למקלט לנשים מוכות (ביום 3.3.22 - האישום הראשון בתיק העיקרי), לא עזבה את המערכת הזוגית, מתוך תקווה כי תוכל לסייע לנאשם ולשמור על שלמות התא המשפחתי. לנוכח סכנה ממשית שחשה לחייה ולחיי בנה, הזעיקה את שכניה ובהמשך את המשטרה. בצד זאת, המתלוננת שללה אלימות של הנאשם כלפי בנם. כן סיפרה כי היא עסוקה כיום בשיקום חייה בסיוע גורמי הרווחה, איננה חוששת מהנאשם, ובעלת כוחות להגן על עצמה, כפי שעשתה באירוע מושא האישום הראשון. היא ביטאה יחס מכיל כלפי הנאשם, לדבריה אדם טוב בבסיסו, אשר לא זכה לקבל טיפול נפשי לו הוא זקוק.

קצינת המבחן התרשמה כי אמרתיו של הנאשם בדבר תובנה של משמעות מעשיו והצורך בטיפול, אינן מגובות בביטויים ממשיים של זיהוי צרכי האחר או הפגיעה במתלוננת, אלא מונעות מתוך מיקוד עצמי ברצונו לקדם את מצבו האישי ולהקל את סבלו במעצר. מתוכן כתבי האישום בשילוב המידע שבידה עולה כי הנאשם מאופיין בצורך בשליטה, חוזרנות, תפיסות פטריארכליות של זוגיות והיעדר שליטה עצמית מספקת במצבי דחק זוגיים. בשילוב עם מורכבות הנפשית של הנאשם, והקשר הצפוי עם המתלוננת - אם בנם המשותף, הוערכה רמת מסוכנותו כגבוהה, בפרט בהיעדר התערבות טיפולית אינטנסיבית וייעודית בתחום האלימות במשפחה, לצד מעקב פסיכיאטרי. לנוכח הממצאים לא באה קצינת המבחן בהמלצה טיפולית. אם כבר, המשך שהותו במסגרת סגורה ומאורגנת כבית המעצר, מובילה לרגיעה

ולהתמתנות במצבו הרגשי של הנאשם, באופן המאפשר לו לערוך התבוננות ראשונית על התנהגותו ומעשיו. הומלץ כי ככל שעונשו ייגזר למאסר בפועל, תיבחן התאמתו להליכי טיפול בבית הסוהר.

ראיות וטיעוני הצדדים לעונש

3. בפתח הדיון העידה מטעם ההגנה אחותו של הנאשם המבוגרת ממנו בשמונה שנים, ולדבריה שימשה עבורו בילדותו כמעין "אמא קטנה". היא תיארה את התפתחותו כילד, שקט, רגוע, תלמיד מצוין שהמורים אהבו, גדל בבית חם, באווירה חיובית בין ההורים והאחים. היא סיפרה על הקשר החיובי והקרוב גם לאחר שבגרו, ועל מערכת היחסים הטובה בינה לבין המתלוננת. כן התייחסה לטענותיו של הנאשם בדבר פערי מנטליות בינו לבין רעייתו, והעובדה כי השניים נישאו בעקבות לחץ של הוריו. האחות סיפרה כי היא מעוניינת לסייע לאחיה להשתקם, ומתעתדת לקחתו לביתה לאחר שישוחרר ממאסר, ולהעמיד צוות טיפולי לצורך כך.

4. ב"כ המאשימה עמדה על מסכת האלימות המתמשכת בה מצאה עצמה המתלוננת למן תחילת חייה המשותפים עם הנאשם, בודדה בארץ, הנתונה למרותו ושליטתו הבלעדית של בעלה, וחשופה לנחת זרועו. הנאשם הפליא מכותיו במתלוננת, ועשה כן הן בידים חשופות והן בשימוש בחפצים, תוך נקיטת אלימות ברף גבוה. היא סקרה את האינטרסים המוגנים בהם פגע הנאשם, אשר נקט אלימות שהלכה והסלימה, ופעל ללא מורא מפני נוכחותם של אחרים, ואפילו שוטרים, וביקשה לשקול סדרת נסיבות לחומרה: (א) מעשיו של הנאשם מאופיינים בשליטה בחייה של המתלוננת, אפילו בפעולות בסיסיות. כך, אסר עליה להגיע לסלון, הורה לה ללכת לחדר, הכריח אותה לשבת על הרצפה זמן ממושך מבלי לזוז, הכריח אותה לאכול כשסכין מוצמדת לגרונה. (ב) מעשיו מבטאים יחס של השפלה וביזוי כלפי המתלוננת. הוא הכריח אותה לאכול פסטה לא מבושלת, דרש ממנה לאכול שעורבב בחומרי ניקוי, זרק חפצים אישיים שלה, מינה עצמו למפקדה, שפך דליי מים והכריח אותה לספוג אותם בסמרטוט פעם אחר פעם, סילקה מביתה. (ג) הנאשם נהג לנצל מצבי חולשה בהם הייתה נתונה המתלוננת, בין בשל הריונה ובין כשחשה ברע. אפילו דבריה כי מעשיו מסכנים את העובר, לא הותירו בו חותם. מצדו, שהתינוק ימות. (ד) הנאשם עשה שימוש אלים בחפצים: הצמיד סכין לגרונה של המתלוננת, היכה אותה במגב ובכיסא, השליך לעברה חפצים. (ה) מעשי האלימות חזרו על עצמם פעם אחר פעם במהלך תקופת חייהם המשותפת של בני הזוג. (ו) הנאשם נקט אלימות גם כנגד קורבנות נוספים: השכנים, החוקר, המתלונן. (ז) הנאשם נקט אלימות על רקע של מה בכך. (ח) הנאשם נקט איומים חוזרים במלל קשה וקונקרטי לפגיעה בגופה ובחייה של המתלוננת, אמר לה כי יהרוג אותה, יחתוך אותה. ב"כ המאשימה סקרה את מדינות הענישה הנוהגת, וביקשה לקבוע את מתחם העונש בגין כתב האישום בתיק העיקרי בין 30-50 חודשי מאסר בפועל, ובגין כתב האישום המצורף בין מאסר על-תנאי לבין 8 חודשי מאסר בפועל.

אשר לגזירת העונש בתוך המתחם - היא עמדה על נסיבותיו של הנאשם כפי שקיבלו ביטוי בתסקיר המבחן, ולאופן בו חוותה המתלוננת את האירועים, כשנאלצה לצאת את ביתה למקלט לנשים מוכות. אמנם, מדובר בנאשם נעדר הרשעות קודמות, אך הצטברות מעשי האלימות שנפרשו על פני תקופה ממושכת, איננה מאפשרת להתייחס אליו כאל מי שמעיד לראשונה בחייו. היא התייחסה לנטילת האחריות המצומצמת, למסוכנות שעודנה נשקפת מן הנאשם, וביקשה להעביר מסר לפיו המתלוננת איננה עוד לבדה בארץ, אלא שמערכת אכיפת החוק מצויה לצדה ותומכת בה. משכך ביקשה לגזור את עונשו של הנאשם ל-38 חודשי מאסר בפועל, בניכוי תקופת מעצרו, בתוספת מאסרים על-

תנאי, קנס ופיצוי משמעותי למתלוננת.

5. ב"כ הנאשם הסתייג מטענת המאשימה בדבר הצטברות האירועים ככזו שמונעת את האפשרות להתייחס לנאשם כנעדר רישום פלילי, בפרט כשמדובר באירועים שהתרחשו במהלך תקופה מצומצמת יחסית. אשר לתיק המצורף, שם דובר בהליך שמלכתחילה אמור היה לעבור למסלול של הסדר מותנה, ומשכך לא ניתן לעתור בגינו למאסר. ב"כ הנאשם הביע אמפתיה כלפי המתלוננת. מנגד, הלין כנגד אופן הסקת המסקנות על ידי שירות המבחן, שלא טרח להיפגש עם הנאשם בבית המעצר, והסתפק בשיחת וידאו. הוא ביקש להדגיש את העובדה שהנאשם קיבל אחריות על מעשיו. יותר מכך, הנאשם שחרר את רעייתו מכבלי הנישואים כשחתם על גט בהזדמנות הראשונה (ענ/1). ב"כ הנאשם תיאר את ההתקשרות בין בני הזוג מנקודת מבטו של הנאשם, אשר נישא למתלוננת בעקבות לחץ שהופעל עליו על ידי בני משפחתו. ביקש לקחת בחשבון את תיקון כתב האישום לקולה, את התנהגותו הטובה של הנאשם בין כותלי בית הסוהר (ענ/2), ואת מצבו הרפואי של הנאשם, אשר מקבל טיפול פסיכיאטרי תרופתי, כפי שעולה מהתיק הרפואי בשב"ס (ענ/3).

הנאשם בעל הפרעת אישיות מאשכול B, וככזה הגיב כפי שהגיב לשכנים שנכנסו לביתו באישום הראשון, כשהסיגו גבול ללא הצדקה, הגם שלא היווה סכנה לבנו. ב"כ הנאשם הגיש תעודת חדר מיון מיום 27.6.21 (ענ/4), אשר הצטרפה לחוות הדעת הפסיכיאטרית (ענ/1). כן הגיש לבית המשפט מסמך אליו ביקש להתייחס כאל מאמר מקצועי בתחום הפרעת האישיות ממנה סובל הנאשם (ענ/5), המאשימה ביקשה לא ליתן לו משקל כלשהו, ואת נהלי המשטרה באשר לטיפול באירוע בו מעורב אדם עם מוגבלות נפשית (נוהל מס' 220.002.21, סומן ענ/6). בהקשר לנוהל הלין ב"כ הנאשם כנגד התנהלותו של החוקר, אשר יכול היה לשיטתו לנהוג בנאשם אחרת ולהכיר במצבו הנפשי. ב"כ הנאשם הפנה לע"פ 1865/14 פלוני נ' מדינת ישראל (4.1.16, להלן: ענין פלוני), ממנו ביקש ללמוד על ההקלה המתבקשת בעונשו של הנאשם, כמי שסובל ממצוקה נפשית. לתמיכה ביקש להצביע על דברי המתלוננת לקצינת המבחן באשר להתנהגותו של הנאשם: אלימות לא צפויה הקשורה לשינויים במצב רוחו, תקופות טובות ותקופות של כעס ותוקפנות, ער ימים שלמים, לא אכל, הסתובב ברחובות, לא עבד, חשד בסובבים אותו, לא היה זוכר את הוויכוחים ואירועי האלימות.

ב"כ הנאשם ביקש ליתן משקל לאמפתיה שמגלה הנאשם כלפי המתלוננת, למורכבותו הנפשית, לקשייו במעצר, לטיפול הפסיכיאטרי המיטיב שמקבל הנאשם בין כותלי בית הסוהר. הוא ביקש להתחשב ברצונם של בני משפחת הנאשם לקחתו לחיקם בהליך שיקומי לאחר שחרורו ממאסר, מתוך ציפייה שהנאשם ישכיל להשתתף בהליכי טיפול ושיקום בבית הסוהר. הנאשם אדם חיובי בבסיסו, ללא הרשעות קודמות, ללא חשיבה עבריינית. ב"כ הנאשם הצטרף לבקשת המאשימה לקבוע מתחם עונש כולל בתיק העיקרי, וביקש למקם את הנאשם בתחתית המתחם, ואפילו לחרוג לקולה בשל מצבו הנפשי, והגיש פסיקה לתמיכה בעתירתו. כן הוסיף כי הנאשם ובני משפחתו נכונים לפצות את המתלוננת בפיצוי משמעותי, מעבר לפיצוי אותו רשאי בית המשפט לפסוק במצב דברים רגיל, זאת כדי להקל עם המתלוננת ולסייע לה בדרכה העצמאית, וכאיוון של מרכיבי הענישה.

6. הנאשם בדברו לעונש הביע חרטה על מעשיו, והודיע כי הוא מקבל את האחריות בגינם. הנאשם סיפר כי הוא עובר תקופה קשה, עצור בפעם הראשונה בחייו, ומעונין לדעת את מצבו. הוא תיאר את הקושי בבית המעצר, תחושות

חרדה, זרות, רעידות בגוף, ושב מספר פעמים על בקשתו לקבל "אינדיקציה איפה אני עומד, מתי אני חוזר לבית החם שגדלתי בו". כן טען כי הוא משלם מזונות כחוק, ואינו מצוי בקשר עם המתלוננת.

דין

מתחם העונש ההולם

7. ב"כ הצדדים ביקשו במשותף לקבוע מתחם עונש אחד לאישומים בתיק העיקרי, והגם שניתן היה לסבור אחרת, לא מצאתי לחרוג מבקשתם. אך מובן כי מתחם העונש שייקבע כולל בחובו את האישומים כולם.

כפי שהבהרתי בפתח גזר הדין, הנזק הפיזי הנמוך (יחסית) שנגרם למתלוננת כתוצאה ממעשיו האלימים של הנאשם, הוא כאין וכאפס לעומת הפגיעה הנפשית המתמשכת שהלה הסב לרעייתו, תוך מעשי ביזוי והשפלה חוזרים ונשנים, חלקם בנוכחות בנם הפעוט. במעשיו פגע הנאשם בזכותה של המתלוננת לכבוד, שלווה נפש, פגע בה פיזית ונפשית, סיכן את בריאותה וחייה, והסב בסבירות לא מבוטלת נזק נפשי מצטבר לבנו הפעוט שהיה נוכח בחלק מהאירועים. את כל אלו ביצע הנאשם בין כותלי הבית, המקום בו מצפים כל בני המשפחה לחוש מלוכדים, מוגנים ושמורים מפני פגעי הסביבה. דווקא שם מצא אב המשפחה לפגוע ברעייתו ואם בנו. ב"כ המאשימה היטיבה לסקור ביסודיות מגוון נסיבות העומדות לחובתו של הנאשם. אעמוד עתה על עיקריהן:

שתלטנות וביטול דעתה של המתלוננת - מוטיב העובר כחוט השני לאורכם של האישומים כולם. ניכר כי הנאשם ראה במתלוננת משום קניין הנתון לשליטתו הבלעדית. הוא נהג בה כחפץ ועשה בה כפי רצונו, תוך התעלמות מוחלטת מכך שמדובר ביישות עצמאית, נפרדת ממנו, בעלת מחשבות ורצונות משלה, הזכאית לממש את שאיפותיה ולחיות חיים שלווים ובטוחים.

השפלתה של המתלוננת וביזויה - חלק ממעשיו של הנאשם מבחילים ממש. ניכר כי פעל ביצירתיות ולא בחל במעשים בזויים מתוך ניסיון לכתוש עד דק את כושר עמידתה של המתלוננת. הוא הורה לה לשבת על הארץ מבלי לזוז במשך כשעה ומחצה, ובהמשך כפה עליה באיומי סכין לאכול פסטה בלתי מבושלת ומזון מעורב בחומרי ניקוי (רעלים). באירוע אחר הכריז על עצמו כמפקדה של המתלוננת, שפך פעם אחר פעם דליי מים על הרצפה, והכריח אותה לספוג אותם בסמרטוט. אין זאת אלא כי ראה בה, לכל היותר, שוות ערך לאותה הסחבה.

פגיעה בנוכחות בנם הפעוט של בני הזוג - חלק מהאירועים התרחשו לנגד עיניו של התינוק, באופן שעלול להותירו מצולק לכל ימי חייו.

שימוש בחפצים - למן תחילת חייהם המשותפים תקף הנאשם את בת זוגו תוך שימוש מגוון בחפצים שונים, השליך לעברה פסלים ופמוטי זכוכית, שבר את רכושה, היכה בה באמצעות מגב וכיסא והצמיד סכין לגרונה.

נקיטת אלימות מסוכנת, מבלי להתחשב בנזק פוטנציאלי - הנאשם תקף את המתלוננת לפני ההריון, במהלכו ולאחריו, היכה בה נמרצות בכל חלקי גופה לרבות בראשה, באופן שעלול היה להסב נזק משמעותי הן לה והן לעובר.

איומים ממוקדים ומוחשיים - הנאשם איים לרצוח את המתלוננת, לחתוך אותה, לפגוע בגופה, לגרשה לרחוב - וחזר על כך פעם אחר פעם. האיומים היו מלווים במעשי אלימות - מכות, הצמדת סכין לגרונה, הושבתה בכוח על הארץ. הנאשם אף מימש חלק מן האיומים כשגירש בפועל את המתלוננת ו"זרק אותה לרחוב", פשוטו כמשמעו, לפחות בשתי הזדמנויות.

אלימות כלכלית - הנאשם טרח להבהיר למתלוננת - שוב ושוב, כי הוא השולט, הוא המפקד, הוא בעל המאה, הבית בו הם מתגוררים עם בנם - ביתו הוא, ואילו היא - חסרת כל ונעדרת זכויות - "לכי תחזרי לאיראן".

הסלמה בחומרתם של המעשים, בפגיעה ובפוטנציאל הנזק - עיון כרונולוגי באישומים השונים (4, 5, 6, 2, 7, 1) מלמד על הסלמה במעשיו של הנאשם: בעוצמת התקיפה, בחומרת האיומים, במידת ההשפלה, בתאווה השליטה במתלוננת, בנזק הפיזי שנגרם ובפוטנציאל הפגיעה.

פערי הכוחות בין הנאשם והמתלוננת - עבירות אלימות במשפחה מתאפשרות, בין השאר, על רקע יתרון פיזי משמעותי של הגבר על פני האישה, ולעתים מזמנות תוך ניצול חולשתן הכלכלית של נפגעות העבירה, במקרים בהם הגבר הוא המפרנס העיקרי המשקיע את מירב זמנו ומרצו מחוץ לבית, בעוד האישה מחלקת את זמנה בין עבודתה לבין ניהול משק הבית וגידול הילדים. בעניננו פערי הכוחות בין התוקף לקורבנו מקבלים משנה תוקף בשניים: ראשית, הפרש הגילים המשמעותי ביניהם (כעשר שנים). שנית, העובדה כי המתלוננת - קרובת משפחתו של הנאשם מצד אמו, הגיעה לארץ בגפה, והיא נעדרת גורמי תמיכה כלשהם. כשהנאשם איים לזרוק אותה ואת בנם לרחוב, ומימש את האיום - כך היה, בהיעדר מקום אחר ללכת אליו, כתף תומכת או יד המושטת לעזרה, קל וחומר ללא עוגן כלכלי כלשהו. היבטים אלו מלמדים על נקודת פתיחה חלשה מאוד של המתלוננת ביחס לנאשם, וניכר כי זה ניצל לרעה ובאופן פושע את כוחו כלפיה.

מסוכנות כלפי כולי עלמא - אם ניתן היה לסבור שיצריו האלימים של הנאשם מצאו פורקן בתקיפתה של המתלוננת בלבד, למדנו מהאישום הראשון ומהתיק המצורף כי הגם שעיקר זעמו מופנה בד"כ כלפי בת זוגו החלשה ממנו, הוא לא היסס לפגוע גם בקורבנות נוספים (שכניו, המתלונן, החוקר).

מעשיו הנפשעים של הנאשם ראויים לענישה הולמת, והם עונים על מגוון נסיבות לחומרה שנקבעו בידי המחוקק בסעיף 40ט לחוק העונשין, לרבות עוצמת האלימות וההתעללות במתלוננת, והניצול לרעה של כוחו כלפיה (ס"ק 10, 11).

8. ב"כ הנאשם ביקש להתחשב במצבו הנפשי של הנאשם, והפנה לשם כך למסמכים רפואיים שונים. ב"כ המאשימה הפנתה בתגובה לחוות דעת פסיכיאטרית שנסקרה לעיל (עת/1). סעיף 40ט(א)(6) לחוק העונשין ענינו במידת יכולתו של הנאשם להבין את מעשיו ומשמעותם ואת הפסול בהם, ובהתאם להלכה הנוהגת, קרבה לסייג אי השפיות מצדיקה התחשבות של בית המשפט בקביעת המתחם (ובמצבים מסוימים גם בגזירת העונש בתוך המתחם - ראו התייחסות בהמשך). לתמיכה בטענותיו בדבר מצבו הנפשי של הנאשם הפנה בא כוחו למוצג ע/5 - עמוד שנלקח מתוך אתר פרסומי, ולבטח איננו יכול להוות משום תחליף לעדות מומחה, או לשמש ראיה בעלת משקל כלשהו, ולו מזערי. מכאן, עיקר המשקל באשר למצבו הנפשי של הנאשם נלמד מחוות הדעת הפסיכיאטרית, אשר איננה מלמדת על קיומה של קרבה לסייג אי השפיות. העובדה שהנאשם סובל מהפרעת אישיות, התפרצויות זעם והפרעת חרדה, לבטח אינה מצדיקה קביעת מתחם מקל או חריגה לקולה מן המתחם שייקבע.

9. למדיניות הענישה בעבירות אלימות בכלל ואלימות במשפחה בפרט, ראו פסקי הדין שלהלן. יושם אל לב כי במרביתם המדובר באירוע אלימות יחיד, ומשכך רלוונטיים בשינויים המתאימים (עיינתי בפסקי הדין שהגישו הצדדים, ולמעט אחד שיוזכר להלן, לא ראיתי כי יש בהם להשפיע על התוצאה).

רע"פ 3719/21 פלוני נ' מדינת ישראל (7.6.21). המבקש הורשע לאחר שמיעת הוכחות בכך שבמהלך כחמש שנים היכה במספר הזדמנויות שניים מילדיו הקטינים בחלקי גוף שונים: "הכה את ב' בגבו באמצעות חגורה, באופן שהותיר על גופו סימנים; סטר לא' בפניה מספר פעמים בעקבות ויכוח שהתגלע ביניהם; איים על א', בעודו אוחז בסכין, שיחתוך את לשונה וירצח אותה, לאחר שגילה כי יש לה חבר, משך בשערותיה בחוזקה, סטר לה מספר פעמים, משך אותה ארצה ובעט בה כשהיא שכובה על הרצפה, וגרם במעשיו למשקפיה להישבר; וכן ניפץ את מכשיר הטלפון הנייד של א' והכה באגרופו בחזה, לאחר שגילה במכשיר הטלפון הנייד שלה הודעות שקיבלה מבנים". הוא הורשע בביצוע עבירות תקיפת קטין על ידי אחראי, לפי סעיף 368ב(א) לחוק העונשין; תקיפת קטין על ידי אחראי, לפי סעיפים 379 ו-382ב(2) לחוק העונשין; איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין. מנגד, זוכה מחמת הספק מעבירת היזק לרכוש במזיד ומעבירות אלימות כנגד ג'. בית משפט השלום גזר על המבקש 40 חודשי מאסר בפועל, מאסרים על-תנאי ופיצויים בסך ₪ 10,000 לכל אחד משני הילדים שנפגעו. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם בקשתו לרשות ערעור.

רע"פ 10162/16 ואקנין נ' מדינת ישראל (23.1.17), הוגש ע"י המאשימה). המבקש הורשע לאחר שמיעת הוכחות בסדרת עבירות כלפי בת זוגו: פציעה, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, איומים, תקיפה, היזק לרכוש במזיד. דובר במי שבין היתר תקף את זוגתו, ירק עליה, חנק אותה בידו, היכה בפניה, היכה במכת אגרוף לבטנה, כיבה עליה סיגריה, איים עליה בעודו אוחז בסכין, שבר את מכשיר הטלפון שלה, קרע את בגדיה, משך בשערה והטיח את ראשה בכביש, כל זאת במספר אירועים שונים. בית משפט השלום גזר על המבקש מאסר בפועל בן 36 חודשים, עליו הופעל במצטבר מאסר על-תנאי, כך שסה"כ נדון ל-42 חודשי מאסר בפועל בתוספת מאסרים על-תנאי, קנס ופיצויים לנפגעת העבירה. ערעורו של המבקש על הכרעת הדין התקבל בחלקו, והוא זוכה מהכאת המתלוננת באגרוף לבטנה ומאחיזת סכין ואיום על המתלוננת. בהתאמה נמצא להקל קמעה בעונשו, אשר הועמד על 40 חודשי מאסר בפועל. בקשתו לרשות ערעור ולהקלה נוספת בעונש נדחתה, "זאת בפרט, שמדובר בעבירות אלימות מתמשכת של המבקש כלפי בת זוגו" (פסקה 6).

רע"פ 977/16 פלוגי נ' מדינת ישראל (10.02.2016). המבקש הורשע בביצוע עבירות אלימות כלפי זוגתו וכלפי רכושה: תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, תקיפת בת זוג, היזק לרכוש במזיד (3 עבירות) ואיומים (2 עבירות). המבקש הגיע לביתה של המתלוננת, ניפץ את מכשיר הטלפון שלה על קיר ביתה, הכה בפניה ומשך בשערה עד שנפלה ארצה, אז המשיך להכותה בפניה ובראשה ובעט ברגליה. בהמשך הסב נזק לדלת הבית ועקר חלון ממקומו, ואילו המתלוננת נמלטה עם ילדיה לדירת השכנים. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה בין 12-36 חודשי מאסר, וגזר את העונש ל-24 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי קיצר את העונש ל-18 חודשי מאסר בשל כך שלא היה מקום לזקוף לחובת המבקש בשלב גזירת העונש הפרות תנאים שביצע בעודו משוחרר ממעצר. בקשת רשות לערער שנגעה להתחשבות בתקופת מעצר בפיקוח אלקטרוני נדחתה.

ע"פ 6873/13 אגרונוב נ' מדינת ישראל (25.2.14). המערער הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירות פציעה בנסיבות מחמירות, איומים, שיבוש מהלכי משפט והדחה בחקירה. המערער נכנס לחדרה של רעייתו ואם ילדיו, נטל חפץ והלם בראשה בעודה ישנה, ופעם נוספת לאחר שהתעוררה, איים כי יהרוג אותה ויצא מהבית. כתוצאה מהתקיפה נגרם למתלוננת חתך בקרקפת והיא אושפזה למשך יום אחד. המערער יצא את הארץ עוד באותו היום על מנת להכשיל את ההליך השיפוטי, ובהמשך לכך פנה למכר משותף וביקש כי המתלוננת תסיר את התלונה כנגדו. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש בגין עבירות האלימות בין 15-30 חודשי מאסר, ובגין עבירות השיבוש בין 3-6 חודשי מאסר, וגזר את עונשו ל-24 חודשי מאסר. הערעור נדחה.

רע"פ 1631/12 פדידה נ' מדינת ישראל (27.2.12). נדחתה בקשת רשות ערעור של המבקש אשר הורשע בתקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש והפרת הוראה חוקית. המבקש הגיע לבית גרושתו בניגוד לצו, הכה אותה בידיו על ראשה ועל מצחה, וגרם לה לחבלות של ממש באזור בית השחי ובמקומות נוספים בגופה. כמו כן הוריד את חגורת מעילו והחל לחנוק אותה באמצעותה. בית משפט השלום גזר עליו 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל, וערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה.

עפ"ג (מרכז-לוד) 40581-08-20 אלולו נ' מדינת ישראל (17.11.20, טרם פורסם). נדחה ערעורו של מערער שנדון בעקבות הודאתו ל-14 חודשי מאסר בפועל בגין עבירה של תקיפת בת זוגו. הוא סטר על פניה, וכשהתרחקה ממנו - תפס בידה ומשכה לכיוונו, הפילה ארצה והכה אותה בכל חלקי גופה. בהמשך, אחז בראשה ומשכה לכיוונו. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל והתחשב בגזירת העונש בעברו הפלילי של הנאשם (מעולם לא ריצה עונש מאסר) ובהמלצה שלילית של שירות המבחן.

עפ"ג (מרכז-לוד) 31378-01-20 אבו עסידה נ' מדינת ישראל (29.6.20, טרם פורסם). המערער הורשע בגרימת חבלה חמורה לאחר שתקף את אחותו באמצעות מקל מטאטא בפניה, בגבה, בידה ובעורפה, עד אשר איבדה את הכרתה ונפלה על הרצפה. בעקבות זאת נגרמו לה שבר בחוליה בעמוד השדרה הצווארי, חבלות בראשה, בצד הימני, בזרועה ונפיחות באמת יד ימין. הנאשם צירף כתבי אישום נוספים. בגין עבירות האלימות נקבע מתחם ענישה בין 12-40 חודשי מאסר בפועל, והנאשם נדון ל-30 חודשי מאסר. בגין העבירות האחרות נדון הנאשם לעונשים נוספים במצטבר, עליהם נוספו מאסרים על תנאי שהופעלו אף הם במצטבר. הערעור נדחה.

עפ"ג (מרכז-לוד) 24733-06-19 בדיר נ' מדינת ישראל (11.11.19, טרם פורסם). המערער הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירה של תקיפת בת זוגו הגורמת חבלה של ממש. הוא הכה אותה מספר פעמים לנגד עיני בתם הקטינה, וכשניסטה להתרחק ממנו הלך בעקבותיה והכה בראשה, אחז בזרועותיה, השכיבה על הרצפה והכה בראשה ובגופה, משך בשערה והכה אותה בפניה. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה בין 12-24 חודשי מאסר, ולאור הליך טיפולי ממושך שעבר המבקש והמלצה חיובית של שירות המבחן, גזר את עונשו ל-10 חודשי מאסר בפועל. ערעורו נדחה.

10. לאחר שנתתי דעתי לשיקולים עליהם עמדתי לעיל ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת, מצאתי לקבוע את מתחם העונש בגין מכלול העבירות בתיק העיקרי בין 30-50 חודשי מאסר בפועל, כעתירת המאשימה. אשר לכתב האישום המצורף, המתחם נע בין מאסר על-תנאי לבין מספר חודשי מאסר בפועל.

קביעת העונש המתאים לנאשם

11. לזכותו של הנאשם זקפתי את הודייתו בשלב מוקדם של ההליך, מבלי שניהל הוכחות, משמע, מבלי להעמיד את המתלוננת על דוכן העדים ולא לצלח לחוות את הטראומה פעם נוספת. כן נתתי דעתי להיעדרן של הרשעות קודמות, כמו גם למסלול חייו הנורמטיבי לכאורה של הנאשם עד תחילת ביצוע העבירות מושא כתבי האישום. עסקינן במי שהשלים את חוק לימודיו, ועבד באופן רציף ביציבות תעסוקתית במשך שנים רבות. כן שקלתי את הפגיעה והמצוקה שתיגרמנה לנאשם ולבני משפחתו כתוצאה מהטלת עונש מאסר ממושך בין כותלי בית הסוהר, הן לנוכח הפרעת החרדה ממנה הוא סובל, והן לאור העובדה שמדובר במי שמרצה מעצר ומאסר לראשונה בחייו. ב"כ הנאשם תמך יתדותיו בהקשר למצבו הנפשי של הנאשם בפסק הדין בענין פלוני (לעיל). דא עקא, שם דובר במי ש"סובל ממחלת נפש קשה מסוג הפרעה דו-קוטבית, וזמן מה לפני האירוע הפסיק ליטול תרופות" (פסקה 6). כן נקבע כי "יש במצבו הנפשי של המערער ובהתנהגותו המאנית, כפי שבאה לידי ביטוי בתקופה הסמוכה למעשה, כדי להפחית את אשמו המוסרי, הגם שלא יכולה להיות מחלוקת על חומרת המעשה. לכך יש להוסיף כי המערער הנחה את אשתו לפתוח את החלונות בבית ומייד חזר לביתו, הודה כי הוא זה שחתך את צינור הגז, הודה מייד בחקירתו במשטרה והביע צער וחרטה על המעשה" (שם). ענינו של הנאשם שונה תכלית השינוי, ומצדיק התחשבות מסוימת במסגרת מכלול השיקולים בגזירת העונש בתוך המתחם. כך נעשה. עוד לזכותו של הנאשם - נכונותו לפצות את המתלוננת בפיצויים בסכום נכבד. מנגד, אין בידי לקבל את טענת ההגנה, שעתרה לשקול לטובת הנאשם את הסיום המהיר של הליך הגירושין ומתן גט למתלוננת. מדובר בהתנהלות אנושית בסיסית, כך מצופה היה מהנאשם לפעול, ואין בדבר כדי להצביע על רצונו של הנאשם בטובתה של המתלוננת, או משום הכרה מוקדמת בהתנהגותו הפוגענית והעבריינית כלפיה. אם כבר, עיון בפרוטוקול הדיון בבית הדין הרבני (ענ/1) עלול להביא את הקורא למסקנות עגומות באשר להתנהלותו של הנאשם והאינטרסים שהנחו אותו. במצב דברים זה לא יינתן להליך הגירושין משקל כלשהו בגזירת הדין.

מן העבר האחר נזקפת לחובתו של הנאשם התרשמותה השלילית של קצינת המבחן, אשר מצאה כי נשקפת ממנו מסוכנות גבוהה למתלוננת, כשאמרותיו בדבר תובנה של משמעות מעשיו מונעות כולן מתוך רצונו להיטיב את מצבו ולהקל על סבלו במעצר. קצינת המבחן עמדה על כך שהנאשם מאופיין בדפוסי שליטה, חודרנות, תפיסות

פטריארכליות של זוגיות, והיעדר שליטה מספקת במצבי דחק. ריבוי האירועים בגינם הורשע הנאשם - מעשים שבוצעו במהלך תקופה בת כשנתיים, מפחיתים את המשקל שניתן לתת להיעדרן של הרשעות קודמות. בצד זאת, מקובלת עליי טענת ב"כ הנאשם, לפיה התיק המצורף איננו מצדיק החמרה בענישה, זאת מאחר שהוגש לכתחילה במסלול של הסדר מותנה, משמע, המאשימה סברה כי אין מקום לעתור בגינו לעונש מאסר בפועל. לראיה, כתב האישום איננו כולל בסופו הערה בדבר האפשרות שהמאשימה תעתור למאסר בפועל.

בטרם סיום אשוב ואדגיש את חובתה של מערכת אכיפת החוק למגר את תופעת אלימות בכלל, והאלימות במשפחה בפרט, ואת זכותה של המתלוננת להגנה על כבודה, חירותה, שלוות נפשה, וכמובן בריאותה וחייה. הנאשם פגע בערכים אלה באופן חמור, ועל העונש שיושת עליו להלום בראש ובראשונה את עוצמת הפגיעה. ראו רע"פ 340/21 אבראהים מסרי נ' מדינת ישראל (28.1.21, פסקה 10):

כפי שהודגש לא אחת, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלימות בין בני זוג בפרט - על מנת למגר תופעה נפסדת זו. זאת, בין היתר לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתר מאחורי מפתן הדלת; הפגיעה הקשה שהן מסבות לתחושת הביטחון של בני המשפחה - וקורבנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים באופן העלול אף לסכן את חיי בני המשפחה, ובהם בת זוגו של התוקף (ראו והשוו רע"פ 1884/19 פלוני נ' מדינת ישראל (14.3.2019)).

12. אחר כל אלה החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים שלהלן:

- א. 34 חודשי מאסר בפועל אשר ימנו מיום מעצרו - 3.3.22.
- ב. 12 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות מסוג פשע.
- ג. 4 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים.
- ד. פיצויים בסך 30,000 ₪ אשר ישולמו למתלוננת (עדת תביעה מס' 3 בתיק העיקרי). הפיצויים ישולמו ב-6 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.1.23 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצויים לפירעון מיד.
- ה. פיצויים בסך 500 ₪ לכל אחד מהשכנים, וכן למתלונן בתיק המצורף (עדי התביעה 1 ו-2 בתיק העיקרי, עד תביעה מס' 4 בתיק המצורף, סה"כ 1,500 ₪). הפיצויים ישולמו עד יום 10.1.23.
- ו. קנס בסך 5,000 ₪ או חודש מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד יום 10.7.23.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ו' כסלו תשפ"ג, 30 נובמבר 2022, במעמד הצדדים.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לשירות המבחן.